

HVIS DU IKKE OPFØRER DIG ORDENTLIGT, BLIVER DU SENDT PÅ BØRNEHJEM!

Mange har på et eller andet tidspunkt i løbet af deres barndom sikkert stiftet bekendtskab med truslen om at blive sendt på børnehjem, hvis man ikke artede sig. Selvom nutidens børnehjem heldigvis ikke er, hvad de har været, hænger der stadig en mørk sky over ordlyden, som er svær at ryste af sig.

Hanne Henriksen er præstiKlosterkirken i Horsens. Hun er også formand for Borgmesterbakkens bestyrelse og har siddet der siden 2014, hvor foreningen Jysk børneforsorg overtog driften af Borgmesterbakken efter Horsens kommune.

Hanne Henriksen mener, at tiden er kommet til et opgør med datidens forestilling om et børnehjem, for som hun siger: Der gemmer sig så mange gode historier inde bag murene på den gamle fine bygning, vi kalder Borgmesterbakken.

Da jysk børneforsorg kom til Borgmesterbakken, kom vi op til en bygning, som godt kunne bruge en kærlig hånd. I samarbejde med kommunen blev vi enige om, at arbejde på, at gøre det mere hyggeligt. Siden da er der sket rigtig meget! Maden bliver lavet, mens børnene er hjemme, så de selv kan være med til det, og der dufter af mad i huset. Borgmesterbakkens stuer ligner alle mulige andres stuer, og der er kommet nye vinduer i hele huset. Udenfor har vi fjernet hegnet rundt om bygningen, og der er kommet en lækker udendørs terrasse af glas. Det er ikke sådan, at vi gemmer beboerne væk, eller at de bliver tilbageholdt. De spiser og sover der, går til fritidsaktiviteter, har venner de besøger og kan bevæge sig frit. Borgmesterbakken er i en periode deres hjem.

Jeg ved, at der er mange af det tidligere beboere, der stadig kommer forbi på Borgmesterbakken. De skal lige forbi og tankes lidt op. De vil gerne have en krammer og en snak om, hvordan det går. Alle ens fordomme om, hvad et børnehjem er, kommer virkelig til skamme.

Det er i kraft af mit job som præst, at jeg har set det behov, der er i Horsens

Jysk børneforsorgeren forening, der hviler på et folkekirkeligt grundlag. Derfor ser de gerne, at der sidder en præst i hver af bestyrelserne i de institutioner, der ligger under dem. Det er således som præst, at jeg i sin tid blev spurgt, om jeg ville træde ind i bestyrelsen. Det er også i kraft af mit job som præst, at jeg har set det behov, der er i Horsens for et sted som Borgmesterbakken. Der er familier, der har det rigtig hårdt. Alle gør selvfølgelig det bedste de kan, og ingen sætter sig for at være en utilstrækkelig forælder for sine børn. Men én ting er sikkert – det er aldrig børnenes skyld, når et hjem splintrer. Hvis det værste skulle ske for mig, at mit hjem gik i stykker, og at mor og far ikke kunne finde ud af at huse mig, så ville jeg godt nok gerne, at jeg ikke også skulle skilles fra mine søskende. Derfor skal der være et sted, som tager imod hele søskendeflokke. Det gør vi på Borgmesterbakken, og det synes jeg er én af kvalitetene ved et børnehjem.

Jeg kan godt lide den værdibaserede ledelse og menneskesyn, der er på Borgmesterbakken. Det er en form for næstekærlighed, der driver det. Det var en af de ting,

der var vigtig for mig, da jeg sagde ja til at gå ind i bestyrelsesarbejdet. Jeg følte mig tryk ved, at det værdimæssige fundament var i orden hos Jysk børneforsorg. På Borgmesterbakken er børn og familier ikke bare klienter. Der går man i drøftelse med det enkelte barn om, hvad der skal til for at gøre det til et godt ophold. Fra personalets side er der en utrolig stor åbenhed, nysgerrighed og lydhørhed.

Det var godt set af Horsens kommune at tænke på Borgmesterbakken

I 2015 kom der pludseligt uledsagede syriske flygtningebørn til byen, og Horsens kommune spurgte Borgmesterbakken, om de havde mulighed for at tage dem ind. Det sagde Borgmesterbakken uden videre ja til og lavede simpelthen om på alt for at kunne rumme de børn. Det var lige fra hvad man spiste, hvornår man spiste til hele døgnrytmen, der blev lavet om på, fordi de syriske børn var vant til at være længe oppe om aftenen. I starten foregik alt over Google translate, men ret hurtigt fik man ansat én, der kunne tale sproget. Det var ikke bare på det praktiske plan, personalet skulle omstille sig. Det var også selve den pædagogiske opgave, der var helt anderledes, end de var vant til. De børn der kom fra Syrien var ikke fra socialt belastede familier. Det var børn, der kom fra nogle stærke familier, og som var nogle utroligt seje overlevetyper. Det var spydspidser til en bedre fremtid, der stod op om morgenen, puttede gele i håret og hjullerede afsted i skole. De ting de havde med sig i bagagen handlede ikke om omsorgssvigt men om at blive revet bort fra familien og at have haft krigsoplevelser. Borgmesterbakken tilpassede sig opgaven og klarede det simpelthen så godt.

Der var en del kritik af kommunerne dengang, fordi de placerede uledsagede børn og unge rundt om på institutioner for meget udadreagerende unge og misbrugere. Men sådan er Borgmesterbakken ikke. Det var godt set af Horsens kommune at tænke på Borgmesterbakken. For dér handler det ikke om, hvor vidt du er flygtning, omsorgssvigtet eller hvilken anden kategori, du falder i. Det handler om, hvilken unik historie du har med dig i bagagen, og så omstiller personalet sig til det. Det ene øjeblik kommer der et blebarn ind ad døren, det næste en flygtning fra Syrien, og det tredje er det et ungt menneske tæt på voksenalderen, der har brug for hjælp. Personalet ser det bare som en udfordring, og jeg må sige, at jeg er stolt af, hvor godt de gør det. Det er dygtige folk, der går langt for at få det til at fungere.

Borgmesterbakken er et pragteksemplar på samarbejdet imellem en organisation som Jysk børneforsorg, folkekirken og en kommune

Jeg synes, at Borgmesterbakken er et pragteksemplar på et samarbejde imellem en organisation som Jysk børneforsorg, folkekirken og en kommune. Der er en rigtig god dialog, og man hjælper hinanden med at løse opgaven.

Jeg vil ikke sige, at Kirken kan noget, som det offentlige ikke kan i forhold til at yde omsorg for socialt udsatte, men man kan sige, at vi har altid gjort det. Vi var der før velfærdssamfundet. Der har eksempelvis ligget et kloster her, hvor Klosterkirken er i dag, og der har også ligget et sygehus. Der har munkene drevet velfærd i

middelalderen, og det er det kristne fundament, som nutidens velfærd bygger på. Den store erkendelse i dag er nok for begge parter, at vi gør det bedre sammen, for vi kunne heller ikke drive Borgmesterbakken, hvis kommunen ikke henviste nogle børn til os.

Hvis der er noget, der er trist i verden, så er det, når der begynder at opstå sådan nogle parallelverdener. Vi når længere, hvis vi tager hinanden i hånden. Man kan

spørge sig selv, om det er kirkens opgave - om det er en præsts, at gå ind i et samarbejde med kommunen om at løse sociale problemer? Jeg mener, at det er en menneskelig opgave, og man gør det bedst, når man gør det sammen.

Rikke Adolf